2011-26-RE

CAUSA 2011-26-RE

Sentència del Tribunal Constitucional del 2-4-2012 relativa al recurs d'empara 2011-26-RE

Número de registre 410-2011. Recurs d'empara

Sentència del 2 d'abril del 2012

BOPA núm. 19, del 25 d'abril del 2012

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 29 de juliol del 2011, per la representació processal del Sr. Alexandre Delgado Beltrame, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra la sentència del 30 de maig del 2011 i contra l'aute del 8 de juliol del mateix any, dictats per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia per una presumpta vulneració dels drets a la jurisdicció, a la defensa, a la presumpció d'innocència, a obtenir una decisió fonamentada en Dret i a un procés degut, reconeguts a l'article 10 de la Constitució i atès que demana al Tribunal Constitucional que dicti una resolució que declari la nul·litat de la totalitat de les actuacions posteriors a les declaracions realitzades davant el Servei de Policia de tots els processats, pel que respecta al recurrent i, més concretament, a partir de les declaracions dels Srs. Capdevila, Martínez i Pinto i s'acordi l'absolució del recurrent pel que fa a tots els càrrecs. Així mateix demana la suspensió de la condemna del recurrent establerta a la sentència del Tribunal de Corts del 9 de febrer del 2011;

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'informe del Ministeri Fiscal del 29 de setembre del 2011;

Vist l'aute del Tribunal Constitucional del 7 de novembre del 2011, que inadmet a tràmit el recurs d'empara 2011-26-RE;

Vist el recurs de súplica presentat per la representació processal del Sr. Alexandre Delgado Beltrame;

Vist l'aute del Tribunal Constitucional del 10 de gener del 2012, que va a estimar parcialment el recurs de súplica interposat per la representació processal del Sr. Alexandre Delgado Beltrame, contra l'aute d'inadmissió a tràmit d'aquest Tribunal, revocant-lo pel que fa a la presumpció d'innocència i, per consegüent, donant continuïtat a aquest procediment d'empara, és a dir, admetent-lo a tràmit en relació amb el punt esmentat, per tal que, seguint els tràmits procedents, es pugui examinar, quant al fons, aquesta pretensió concreta d'empara constitucional;

Vist l'escrit presentat, el 25 de gener del 2012, pel Ministeri Fiscal;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat, l'1 de febrer del 2012, per la representació processal del Sr. Alexandre Delgado Beltrame;

Vistes les conclusions formulades, dintre de termini, per les parts i pel Ministeri Fiscal;

Escoltat l'informe del magistrat ponent, Sr. Juan Antonio Ortega Díaz-Ambrona;

Antecedents

Primer

El 9 de febrer del 2011, el Tribunal de Corts va condemnar el Sr. Alexandre Delgado Beltrame com a responsable penal en concepte d'autor dels delictes continuats de tràfic de producte estupefaent cocaïna i de tràfic en gran quantitat de producte estupefaent haixix, i d'una contravenció penal continuada de consum en grup i en lloc públic de producte estupefaent haixix, sense la concurrència de circumstàncies modificatives de la responsabilitat penal, a la pena de 5 anys de presó, dels quals dos anys ferms i la resta condicional amb un termini de suspensió de 4 anys i al pagament d'una multa de 2.000,00 euros.

Segon

El Sr. Alexandre Delgado Beltrame va formular un recurs d'apel·lació contra aquesta decisió i, el 30 de maig del 2011, la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia va desestimar el seu recurs i va confirmar íntegrament la sentència dictada en primera instància.

Tercer

La representació processal del Sr. Alexandre Delgado Beltrame va formular, aleshores, un incident de nul·litat d'actuacions per tal com va considerar que s'havien vulnerat els seus drets a la jurisdicció, a la defensa, a la presumpció d'innocència, a obtenir una decisió fonamentada en Dret i a un procés degut, reconeguts a l'article 10 de la Constitució.

Quart

El 8 de juliol del 2011, la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia va decidir desestimar l'incident de nul·litat d'actuacions esmentat.

Cinquè

El 29 de juliol del 2011, la representació processal del Sr. Alexandre Delgado Beltrame va presentar un recurs d'empara contra la sentència del 30 de maig del 2011 i contra l'aute del 8 de juliol del

mateix any, dictats per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia per una presumpta vulneració dels drets a la jurisdicció, a la defensa, a la presumpció d'innocència, a obtenir una decisió fonamentada en Dret i a un procés degut, reconeguts a l'article 10 de la Constitució.

Aquesta part destaca que després de la sentència del Tribunal Constitucional que va declarar contràries a la Constitució les disposicions del Codi de procediment penal que limitaven l'assistència lletrada al cap de les 24 hores de la detenció, el Tribunal de Corts va declarar la nul·litat de les declaracions efectuades per tots els processats que no havien pogut disposar de l'assistència d'un advocat davant el Servei de Policia.

En l'origen d'aquesta causa, es troba la detenció de diversos processats i les seves posteriors declaracions en què imputaven altres persones. El recurrent va ser implicat d'aquesta manera. Ara bé, d'acord amb la coneguda doctrina anglosaxona "dels fruits de l'arbre enverinat", segons la qual qualsevol prova que directament o indirectament i per qualsevol nexe se la pugui relacionar amb la prova nul·la, serà igualment nul·la, així com la doctrina de la causalitat adequada, consistent en la unió causal de la prova contaminada nul·la amb la prova contaminada, comporta necessàriament la nul·litat de la totalitat de les actuacions practicades en el marc d'aquesta causa pel que respecta al recurrent, sol·licitant la seva absolució en relació amb tots els càrrecs imputats.

Els tribunals ordinaris consideren que la prova de càrrec que afecta el recurrent no té únicament origen en les declaracions esmentades, viciades de nul·litat; tanmateix, aquesta part s'oposa a aquesta consideració, ja que no se li ha intervingut cap tipus de droga, no s'han trobat estris per tallar la droga a casa seva, no ha declarat mai que n'hagi venut i no hi ha cap altra prova que l'impliqui en aquest afer, llevat de les declaracions efectuades pels Srs. Christian Cadart i Esteban Frederix Pifano González.

Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que dicti una resolució que declari la nul·litat de la totalitat de les actuacions posteriors a les declaracions realitzades davant del Servei de Policia de tots els processats pel que respecta al recurrent i, més concretament, a partir de les declaracions dels Srs. Jordi Capdevila López, Jordi Martínez Moya i de la Sra. Liliana Pinto De Matos i s'acordi l'absolució de tots els càrrecs al recurrent. Així mateix demana la suspensió de la condemna del recurrent establerta a la sentència del Tribunal de Corts del 9 de febrer del 2011.

Sisè

El 29 de setembre del 2011, el Ministeri Fiscal va presentar un informe en què considera que de la lectura de les resolucions recaigudes en aquesta causa se'n deriva una exposició coherent, concisa i raonable de la valoració de la prova legítimament obtinguda i incorporada al procés. Més

concretament, en relació amb les conseqüències derivades de la sentència del Tribunal Constitucional relativa a l'assistència lletrada dels detinguts.

Segons el seu parer, la connexió d'antijuridicitat en relació amb les declaracions prestades en la seu policial sense la presència d'un advocat, no han afectat les intervencions de droga a la frontera, els registres practicats amb les garanties processals degudes, el control de les comunicacions telefòniques judicialment autoritzades o les declaracions dels acusats prestades amb totes les garanties degudes, primer, davant la Batllia i després en el judici oral amb la concurrència dels caràcters de contradicció, publicitat i plena assistència lletrada. Pel que fa al recurrent va quedar clara la prova de càrrec legítimament obtinguda en contra seu i els motius pels quals servia per desvirtuar la seva presumpció d'innocència. Per tant, el Ministeri Fiscal considera que aquest recurs d'empara, d'acord amb l'article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, ha de ser desestimat per una manca manifesta de contingut constitucional de les pretensions que conté.

Així mateix, el Ministeri Fiscal destaca, que la representació processal del recurrent ha modificat en el seu escrit de recurs d'empara les seves argumentacions en relació amb l'escrit d'incident de nul·litat d'actuacions, concretament perquè en cap moment va al·legar que les declaracions d'uns altres imputats, que també representava processalment, es trobaven a l'origen de la investigació policial, cosa que, segons el seu parer, hauria contaminat tot el procediment. Ara bé, d'aquest fet se'n desprèn que, pel que fa a aquest punt, no s'ha esgotat la via jurisdiccional ordinària en defensa del dret fonamental presumptament vulnerat, com ho exigeix l'article 94.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional.

En definitiva, el Ministeri Fiscal demana la inadmissió a tràmit del recurs d'empara 2011-26-RE pels dos motius anteriorment esmentats.

Setè

El 7 de novembre del 2011, el Tribunal Constitucional va acordar no admetre a tràmit el recurs d'empara 2011-26-RE interposat per la representació processal del Sr. Alexandre Delgado Beltrame contra la sentència del 30 de maig del 2011 i contra l'aute del 8 de juliol del mateix any, dictats per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia, per manca de contingut constitucional de les seves pretensions, d'acord amb l'article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional.

Vuitè

El 29 de novembre del 2011, la representació processal del Sr. Alexandre Delgado Beltrame va formular un recurs de súplica en què mostrava el seu desacord amb el contingut de l'aute d'inadmissió a tràmit del seu recurs d'empara.

Efectivament, aquesta representació processal reitera les seves argumentacions en relació amb el fet que les declaracions i proves declarades nul·les comporten la nul·litat de la totalitat de les actuacions practicades en el marc de la causa que implica el recurrent i, per tant, sol·licita l'absolució de tots els càrrecs que pesen sobre ell.

Reitera que no es va intervenir cap tipus de droga al recurrent, que no es van trobar estris per tallar la droga a casa seva, que no ha declarat mai haver-ne venut i que només l'impliquen en aquest afer les declaracions d'uns processats posteriorment declarades nul·les.

Finalment, aquesta part demana que es revoqui l'aute objecte d'aquest recurs de súplica i que s'admeti a tràmit el recurs d'empara 2011-26-RE, que se segueixi el procediment i que es dicti una resolució que declari la nul·litat de la totalitat de les actuacions posteriors a les declaracions dels processats davant el Servei de Policia per vulneració dels drets a la jurisdicció, a la defensa, a la presumpció d'innocència, a obtenir una decisió fonamentada en Dret i a un procés degut, reconeguts a l'article 10 de la Constitució. Així mateix, demana la suspensió de la condemna del recurrent mentre duri aquest procediment.

Novè

El 10 de gener del 2012, el Tribunal Constitucional va dictar un aute mitjançant el qual acordava estimar parcialment el recurs de súplica interposat per la representació processal del Sr. Alexandre Delgado Beltrame, contra l'aute d'aquest Tribunal Constitucional del 7 de novembre del 2011 esmentat, revocant-lo pel que fa a la presumpció d'innocència i, per consegüent, donant continuïtat a aquest procediment d'empara, és a dir, admetent-lo a tràmit en relació amb el punt esmentat, per tal que, seguint els tràmits procedents, es pugui examinar, quant al fons, aquesta pretensió concreta d'empara constitucional. Així mateix, va confirmar en tota la resta l'aute objecte del recurs de súplica i va desestimar la petició de suspensió de l'execució de la condemna.

Desè

El 25 de gener del 2012, el Ministeri Fiscal declara que de la lectura de l'aute del 10 de gener del 2012, dictat pel Tribunal Constitucional sembla desprendre's un insistiment en relació amb la

valoració de la prova per part dels tribunals ordinaris i en especial als efectes o vincles amb la decisió declarada nul·la, així com l'existència de prova de càrrec suficient als efectes de desvirtuar la presumpció d'innocència del recurrent.

Novament examinades les actuacions d'aquesta causa, el Ministeri Fiscal es ratifica íntegrament en el seu informe anterior.

Onzè

L'1 de febrer del 2012, la representació processal del Sr. Alexandre Delgado Beltrame va presentar un escrit d'al·legacions en què mostra el seu acord amb l'aute del 10 de gener del 2012 esmentat del Tribunal Constitucional i dóna per reproduïda la totalitat de les manifestacions desenvolupades en els seus escrits anteriors, la confirma i la ratifica.

Dotzè

El 22 de febrer del 2012, el Ministeri Fiscal i, el 5 de març del mateix any, la representació processal del Sr. Alexandre Delgado Beltrame van presentar els seus escrits de conclusions en què reprodueixen els arguments i les al·legacions continguts en els seus escrits anteriors.

Fonaments jurídics

Primer

Aquest recurs d'empara ha estat admès a tràmit als únics efectes d'examinar, a la vista de totes les dades contingudes en les actuacions i de les al·legacions de la part recurrent i del Ministeri Fiscal, si s'ha vulnerat el principi de presumpció d'innocència del recurrent, Sr. Alexandre Delgado Beltrame. Totes les demés impugnacions presentades van ser inadmeses a tràmit i, doncs, no seran objecte de cap pronunciament de fons en aquesta sentència.

Segon

La presumpció d'innocència està garantida en l'article 10.2 de la Constitució com un principi essencial del procés degut que ha d'inspirar la regulació del procés penal. També és un dret que qualsevol imputat no sigui condemnat per un delicte o una contravenció penal sense una activitat probatòria suficient, desenvolupada vàlidament durant tot el llarg del procés, que desvirtuï aquesta presumpció constitucional d'innocència.

Tercer

El recurrent en empara manté que no s'ha donat, en aquesta causa, aquesta activitat probatòria suficient, que desvirtuï la seva presumpció d'innocència.

El recurrent insisteix que les proves incriminatòries procedeixen només de manifestacions davant el Servei de Policia de tercers implicats, declarades nul·les per manca d'assistència lletrada. En concret, assenyala que la incriminació del recurrent únicament deriva de les declaracions davant el Servei de Policia dels Srs. Christian Cadart i Esteban Frederix Pifano González, que van ser declarades nul·les pel Tribunal de Corts en aplicació del criteri del Tribunal Constitucional sobre la necessitat d'una assistència lletrada al detingut, fins i tot dins de les primeres 24 hores de la seva detenció. Seguidament, al·lega la doctrina anglosaxona "dels fruits de l'arbre enverinat" i destaca que, en ser nul·les les declaracions esmentades davant el Servei de Policia, cau per la base la possibilitat de desvirtuar la presumpció d'innocència del Sr. Alexandre Delgado Beltrame.

Quart

Respecte de les al·legacions del recurrent, certament, el Tribunal de Corts en la seva sentència del 9 de febrer del 2011 (veg. pàg. 40) va posar de manifest que la participació del processat Alexandre Delgado Beltrame en els fets delictius es desprèn de les declaracions dels dos altres processats Srs. Christian Cadart i Esteban Frederix Pifano González. Tots dos van afirmar que van comprar la cocaïna al recurrent. Però el Tribunal de Corts matisa que aquestes acusacions es van fer sense cap motivació exculpatòria per part dels declarants. I recorda igualment (veg. pàg. 41) que les acusacions formulades pel Sr. Christian Cadart s'havien dit de manera molt clara i espontània sense canviar mai de declaració, tot i les pressions i amenaces dels processats Srs. Alexandre Delgado Beltrame i Esteban Frederix Pifano González.

Posteriorment, quan la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia coneix de l'apel·lació del recurrent, el 30 de maig del 2011, dicta una sentència desestimatòria en què aborda la qüestió de les proves incriminatòries contra el recurrent. Davant l'al·legació de la doctrina del "fruit de l'arbre enverinat" raona en un ampli considerant (el primer) que la doctrina de la "connexió d'antijuridicitat" ja va ser objecte de pronunciament per la Sala Penal en altres ocasions (per ex. sentència del 10

d’abril del 2008). En aquesta sentència s’estableix la doctrina que per tal que una prova incriminatòria es consideri contaminada per la prova nul·la (i, per tant, manqui de valor probatori) ha de mostrar una vinculació directa i tenir com a causa única aquesta prova nul·la.

Recorda que, de conformitat amb la sentència del Tribunal Constitucional del 7 de setembre del 2010, el Tribunal de Corts ja va declarar la nul·litat de les declaracions que van efectuar, sense assistència lletrada, aquests dos processats davant el Servei de Policia. Però afegeix que el Tribunal de Corts no va anul·lar la resta de les proves practicades, entenent que aquesta resta no va tenir origen en les declaracions dels processats, sinó en altres actuacions que no estaven viciades de nul·litat, com els controls i les detencions d’alguns dels processats en la frontera del riu Runer, amb la intervenció de cocaïna, les perquisicions realitzades en els domicilis, els controls de les comunicacions telefòniques i, també, amb les declaracions dels processats mateixos fetes davant la Batllia i en el judici oral amb assistència dels seus advocats.

Finalment, en l’aute del 8 de juliol del 2011, la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia mateixa, en desestimar l’incident de nul·litat d’actuacions, reitera que hi ha una incriminació vàlida perquè la prova no té connexió d’antijuridicitat amb les declaracions de l’acusat Sr. Christian Cadart declarades nul·les. Després de repetir l’argumentació, indicada més amunt, insisteix que hi ha, a més, altres declaracions dels acusats mateixos Srs. Christian Cadart i Esteban Frederix Pifano González en la Batllia i en el judici oral amb assistència dels seus advocats.

Cinquè

Vistes les posicions antitètiques, correspon a aquest Tribunal pronunciar-se sobre si s’ha infringit en aquest cas el dret a la presumpció d’innocència del recurrent. O, allò que és equivalent, si cal apreciar, o no, l’existència de proves incriminatòries vàlides que hagin pogut conduir a la jurisdicció penal competent a apreciar la responsabilitat criminal del recurrent. Amb el benentès que correspon a aquesta jurisdicció ordinària (i no al Tribunal Constitucional) l’apreciació de la prova presentada, sempre i quan sigui vàlida des del punt de vista de la constitucionalitat.

Abans de res aquest Tribunal ha de ratificar el seu criteri que no es pot limitar el dret dels detinguts a l’assistència lletrada, posposant-la a les 24 hores següents a la detenció. Per aquest motiu, la nul·litat acordada pel Tribunal de Corts de les declaracions efectuades davant el Servei de Policia sense assistència lletrada ha de ser considerada una resposta constitucional adequada, si al declarant se li va privar de l’exercici efectiu del seu dret constitucional abans o després de les 24 hores des de la seva detenció. Aquesta nul·litat –decretada pel Tribunal de Corts– que va prendre en compte la jurisprudència del Tribunal Constitucional en relació amb aquest punt, respon a la garantía constitucional a favor del detingut mateix i suposa una indemnitat per a ell en allò que pugui resultar de l’autoincriminació directa i fins i tot indirecta.

Però, allò que es planteja en aquest cas no és una protecció pròpia i personal dels declarants i processats, Srs. Christian Cadart i Esteban Frederix Pifano González, sinó –en cert sentit– una indemnitat referida a la conducta d'una tercera persona -el Sr. Alexandre Delgado Beltrame- que, segons la particular interpretació que es fa de la doctrina anglosaxona sobre "els fruits de l'arbre enverinat" ja no podria veure's incriminada per haver estat mencionada en la prova nul·la. Se suscita així la qüestió del valor constitucional d'una prova de càrrec procedent d'un coacusat, assumpte que, segons el parer d'aquest Tribunal, requereix un examen més cenyit a la legislació andorrana aplicable i als fets del cas concret.

Abans de res, s'han de recordar les disposicions de l'article 1.2, darrer incís, del Codi de procediment penal, segons les quals "No produeixen efecte les proves obtingudes, directament o indirectament, violant els drets o les llibertats fonamentals". El Tribunal Superior de Justícia, a través de la seva Sala Penal, no ha considerat infringit per les raons anteriorment exposades, aquest precepte. Aquestes raons no queden desvirtuades pels fets del cas, a judici d'aquest Tribunal.

En efecte, un examen de les actuacions permet ressenyar certs fets de rellevància, com els següents: consta mitjançant el control de les comunicacions a través de diversos SMS que el Sr. Alexandre Delgado Beltrame advertia a altres sospitosos, possibles còmplices, que no anessin a casa seva, ja que estava vigilada per la policia (SMS del 2 i del 3 d'abril del 2009); aquests fets es tenen en compte en l'aute de processament del Sr. Alexandre Delgado Beltrame, datat del 15 d'octubre del 2009; el Sr. Alexandre Delgado Beltrame va comptar en el procés amb l'assistència lletrada de diversos advocats i no s'aprecia que se li hagi vulnerat cap dret ni llibertat fonamental; va obtenir la llibertat provisional després de diverses peticions en les quals assegurava que no es sostrauria a l'acció de la justícia; tanmateix, una vegada aquesta llibertat obtinguda, es troba en parador desconegut com es dedueix de les notificacions per edicte de la desestimació del recurs d'apel·lació mitjançant la sentència del Tribunal Superior de Justícia del 30 de maig del 2011 (edicte del 31 de maig del 2011). És en aquesta sentència en què se subratllen les demés proves incriminatòries, diferents de les declaracions anul·lades dels Srs. Christian Cadart i Esteban Frederix Pifano González, entre aquestes, aquella esmentada en la frontera del riu Runer amb la intervenció de cocaïna i les declaracions en presència judicial i amb advocat. En particular, en l'acta de la vista del 14 d'abril del 2011, en presència del Sr. Alexandre Delgado Beltrame, el seu advocat i el Fiscal es van examinar tots els arguments, sense que es pugui apreciar cap vulneració dels drets constitucionals. L'examen efectuat en la valoració de les proves del Tribunal Superior de Justícia no és il·lògica, ni extravagant, ni absurda.

Sisè

Per tot el que acabem d'exposar, tenint presents totes les circumstàncies anteriorment esmentades, el Tribunal Constitucional considera que no s'ha vulnerat el dret constitucional a la presumpció d'innocència del recurrent en empara. Per arribar a aquesta conclusió s'ha ponderat, més que la manca de coincidència entre els titulars dels drets constitucionals vulnerats (declaracions sense l'assistència lletrada dels Srs. Christian Cadart i Esteban Frederix Pifano González) i el subjecte

incriminat i condemnat (Sr. Alexandre Delgado Beltrame), criteri seguit en ocasions per la jurisprudència mateixa al·legada sobre “els fruits de l’arbre enverinat”, una altra més elemental i clara: hi ha hagut altres fonts probatòries independents diferents de les declaracions anul·lades, les quals han permès situar la conducta del Sr. Alexandre Delgado Beltrame sota l’escrutini normal dels tribunals penals ordinaris, sense cap tatxa d’inconstitucionalitat. Aquests tribunals, en particular la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia, entenen, en aplicació de la seva pròpia doctrina que no es dóna un supòsit de connexió d’antijuridicitat. Partint d’això correspon a aquests tribunals apreciar els elements de prova, sense que el Tribunal Constitucional pugui entrar, com si es tractés d’un tribunal de cassació, en un examen de la correcció o incorrecció del delicte apreciat o de la condemna imposada.

DECISIÓ:

En atenció a tot el que s’ha exposat, el Tribunal Constitucional, per l’autoritat que li confereix la Constitució del Principat d’Andorra,

HA DECIDIT:

Primer

Desestimar el recurs d’empara 2011-26-RE interposat per la representació processal del Sr. Alexandre Delgado Beltrame contra la sentència del 30 de maig del 2011 i contra l’aute del 8 de juliol del mateix any, dictats per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia.

Segon

No es condemna al pagament de les costes processals per no existir part contrària.

Tercer

Publicar aquesta sentència, d’acord amb el que disposa l’article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d’Andorra.

I així, per aquesta sentència nostra, que ha de ser notificada a la representació processal del Sr. Alexandre Delgado Beltrame, al president del Tribunal de Corts, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal ho pronunciem, manem i signem a Andorra la Vella, el 2 d'abril del 2012.

Pierre Subra de Bieusses Juan A. Ortega Díaz-Ambrona

President

Vicepresident

Carles Viver Pi-Sunyer Laurence Burgorgue-Larsen

Magistrat

Magistrada